

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

EERSTE PRIJS : EEN RIJKE

WEDUWNAAR

Toneelspel in drie bedrijven

door

René de Windt

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1993

Nr. 1652

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

cop. 1988 Toneelfonds J. Janssens/René de Windt

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N A G E S .

1. ROSANA MALERBE: 48 jaar. Ongehuwd. Eigenares van pension "Lentebriesje".
  2. SYLVIE MALERBE: 50 jaar. Door haar man verlaten. Zuster van Rosana. Woont en helpt in het pension.
  3. MARLEEN LEFEVER: 30 jaar. Weduwe met ziek dochttertje. Werkt in het pension.
  4. GUST GOEVRIENT: 45 jaar. Veldwachter.
  5. OKTAAF BYSSENS: 50 jaar. Gehuwd. Is kwaad van huis weggegaan.
  6. EMMA DEJONGE: 48 jaar. Echtgenote van Oktaaf.
  7. YVAN MOERMAN: 30 jaar. Ongehuwd. Loodgieter. Buurman der fam. Malerbe, waarmede hij reeds jaren in ruzie leeft.
- DOMINIC PASAGE DE DORSELE: 30 jaar. Burggraaf. Opzichtig met wit kostuum gekleed, ringen om de vingers, spreekt met hoog Frans accent. (Deze rol wordt door Moermans gespeeld, vermomd met grote bril, snor en fijne ringbaard.)
8. CHAN-WU-LY: Kleurig gekleed als Chinees, met ronde platte schijfhoed, pruik met vlecht op de rug, gele gelaatskleur, wenkbrouwen schuin opgetrokken. 35 jaar.

(4dames - 4 heren)

De drie bedrijven spelen zich af in de zit-eetkamer van pension Lentebriesje. In een hoek een schenkkast met flessen en glazen. Verder twee tafeltjes met elk drie stoelen, en een sofa. Er staat ook een telefoontoestel. Men laat de stem van de opbeller, goed verstaanbaar in de zaal komen.

E E R S T E B E D R I J F.

(Op toneel Rosana en Sylvie.)

ROSANA: Als 't weer zo slecht blijft, komt ons pension niet half vol. We zijn einde juli, en hebben nog bijna geen zon gezien. En geen gasten.

SYLVIE: Augustus zal beter zijn, Rosana. We kunnen de eerste helft van september nog een schone nazomer krijgen.

ROSANA: Kunnen. We "kunnen" veel geld verdienen, zei Gaspar. En hij smet zijn bankbriefjes in 't vuur.

SYLVIE: Verleden jaar hadt ge toch niet te klagen?

ROSANA: 'k Moest ook niet boffen, Sylvie. Gij zijt gemakkelijk. Gij moet u niets aantrekken.

SYLVIE: 'k Help toch goed mee, zuster. Door mij, spaart ge een dienstbode uit.

ROSANA: Daarvoor krijgt ge eten, en gratis inwoon. Zeg eens dat ge chance hebt, nadat uwen Oswald u in de steek liet.

SYLVIE: Als ge dan chance noemt! Sedert vier jaar gaf hij taal noch teken.

ROSANA: Ha, ge zoudt weer willen, dat hij gelijk vroeger zat thuiskomt. Maar dan verlaat ge op staande voet pension Lentebriesje.

SYLVIE: Oswald is misschien al dood. En ik weduwe.

ROSANA: Weduwen komen ook door de wereld. Ik ben 48 jaar, nog ongehuwd, en 'k leerde alleen mijn plan te trekken. Kijk eens wat ik verwezenlijkt heb? Zulk een schoon pension. Mijn eigendom. (Telefoon rinkelt) Ha, misschien gasten die reserveren. Er is nog een danszaal plaats. (neemt de hoorn op) Allo, pension Lentebriesje..

MANNENSTEM IN TELEFOON: Gij zijt het, tante Rosana?

ROSANA: (tegen Sylvie) "t Is uw stuk van een schone zoon! De bedelstudent!

SYLVIE: Geef! (Rosana overhandigt de hoorn, maar legt haar oor tegen dit van haar zuster om mede te luisteren.)

SYLVIE: Andy! Jongen! Van waar belt ge?

TELEFOON: Vanuit Kaprijke.

SYLVIE: Kaprijke? Hoe zijt ge daar beland?

ROSANA: Staat er daar misschien ook een prison, gelijk in Merksplas, waar hij gezeten heeft?

SYLVIE: Hij is al vier maanden vrij.

ROSANA: En heeft u drie keren geld gevraagd.

TELEFOON: Allo? Ik ben hier voor zaken, ma.

SYLVIE: Zaken, jongen? Wat zoudt ge doen?

ROSANA: Smokkelen. Kaprijke ligt aan de grens.

TELEFOON: Ik ga een kamion kopen. En vrachten vervoeren. Daar zit een flinke boterham op.

SYLVIE: Maar een kamion kost veel geld!

TELEFOON: Dat valt mee. 't Is een schone okkazie die ik in 't oog heb. Met een kipbak. Ge kunt er alles mee doen.

ROSANA: Ook zijn portefeuille omver kippen, zeker. Wacht maar, (wrijft duim en wijsvinger over elkaar) 'z zal nu gaan komen!

TELEFOON: Natuurlijk, hoewel het geen nieuwe is, moet ik er toch een redelijke prijs voor betalen.

ROSANA: En 'k heb het geld niet.

SYLVIE: Zwijg eens, Rosana. 'k Versta Andytje niet.

ROSANA: Oeijoeij. Andytje!

TELEFOON: Ik kom een goeie vijftigduizend frank tekorte, ma.

SYLVIE: Maar jongen! Over drie weken hebt ge meer dan dertigduizend frank gekregen.

TELEFOON: 'k Heb er nog tien van over. Ge ziet, dat ik zuinig ben. De kamion kost maar zestigduizend frank. 't Is voor niets, zeggen de kenners.

ROSANA: 't Is voor niets, zei Gaspar. En hij liet het bier-vat leeg lopen.

SYLVIE: Ge zult van die kamion moeten af blijven, Andy.

Ik kan u dat geld niet geven.

TELEFOON: Lenen, ma. Vast beloofd: ge krijgt het binnen het jaar terug. Met alles wat ge mij reeds gegeven hebt. Ik kan in Gent een vaste vervoerdienst beginnen.

SYLVIE: 'k Zou u wel willen helpen.

TELEFOON: Vijftig voor de kamion, en vijfig om mijn kommersie te beginnen.

SYLVIE: Honderdduizend frank!

ROSANA: Ge kunt dat in uw één hand houden, als ge ze hebt. Zo weinig is het.

SYLVIE: Ik kan u onmogelijk zulk een som bezorgen.

TELEFOON: Ge moet niet bang zijn, over de terugbetaling. We zullen het op papier zetten.

ROSANA: Papier is verduelig.

SYLVIE: Maar bemoei er u niet altijd mee, Rosana!

ROSANA: Oh neen. Schud het van de bomen, en geef het dan, aan dat stuk ongeluk.

SYLVIE: Zal dat zaken doen wel zoveel opbrengen?

TELEFOON: Ik rij met mijn kamion seffens in de plaats van iemand die er mee stopt. Nadat hij rijk geworden is.

SYLVIE: Jongen, ik zou het niet durven beginnen. Maar...

TELEFOON: Er zit niet het minste risico aan vast.

SYLVIE: Als ge zo zeker zijt, leen dan bij een bank. Bij de Omniabank, bijvoorbeeld. Zeg, dat ge mijn zoon zijt. Ik heb daar een rekening.

TELEFOON: Juist gepast, ma! Ge kunt van die rekening nemen.

SYLVIE: Andy... Mijn rekening, staat al een tijdje... op zero.

TELEFOON: En tante Rosana?

ROSANA: Ha neen he! Geen frank krijgt die losbol van mijn schone centjes. Waar ik zo hard moest voor slaven. Dat hij weer gaat studeren.

SYLVIE: Nu de jonger er twee jaar uit is. En wie zal dat dan betalen?

ROSANA: De loodgieter, die zijn vorige buizen mocht leveren.
Och, trek uw plan, met uw nietdeug! In elk geval,
bij mij is het: Sesam, sluit u.

SYLVIE: Allo. Andytje? Op het ogenblik kan ik niets doen,
jongen. Maar 'k zal er over nadenken. Een paar
nachtjes wakker liggen.

TELEFOON: 't Is dringend, ma.

SYLVIE: Ik vind wel wat. 't Zou de eerste keer niet zijn,
gelijk ik altijd chance heb...

ROSANA: Zoals met uwen Oswald.

SYLVIE: dat er onverwacht iets uit de hemel valt.

ROSANA: (kijkt door het venster) Ik zie geen vogels.

SYLVIE: Er zal van elders wel geld komen, dan van de vogels.

TELEFOON: Zoudt ge aan honderdduizend geraken, ma? Morgen.
Of overmorgen?

SYLVIE: Hela, zo rap kan dat niet! Maar 'k zal mijn best
doen.

TELEFOON: 't Is dringend.

ROSANA: Heeft hij al gezegd. 't Zal toch waar zijn.

TELEFOON: Ik langs mijn kant ga ook uitkijken, maar 'k
heb weinig hoop. Ik reken op u.

SYLVIE: Jongen, zoudt ge niet beter...

TELEFOON: 'k Bel u morgen terug. Dag ma.

SYLVIE: Andy!... (de telefoon klikt)

ROSANA: Zijn spraak is in zijn keel geschoten. 't Was
altijd een gast van niemendal. En dat zal hij blijven.

SYLVIE: Hij miste een mannenhand de laatste jaren, om hem
te leiden.

ROSANA: Dat kan. Een mannenhand kan nergens gemist worden.
'k Ben ook zeker, dat een knappe kop hier, de remedie
voor mijn moeilijkheden zou vinden.

SYLVIE: Als 't zo is, zoek u dan een man, en trouw, Rosana.

ROSANA: Dat is, wat ik ga doen!

SYLVIE: Ja maar, 't was om te lachen, dat ik dat zei.

ROSANA: Ik meen het! 'k Ben in het beste van mijn jaren:
(draait zich om) 'k mag gezien worden. En met een
eigen pension.

SYLVIE: Voor uw geld, zult ge misschien wel iemand vinden.

ROSANA: Ook iemand met bezit. Geld zoekt geld, en maakt macht.

SYLVIE: Ik ben tevreden met wat ik heb.

ROSANA: Met niets. Waarvan ge uw stuk ongeluk van een zoon, honderdduizend frank zoudt geven. 't Zal niet ophouden, met die kerel.

SYLVIE: 't Is mijn jongen. Ik heb de plicht om hem te helpen. En in de grond is hij niet slecht.

ROSANA: Goed zijn is anders, zei Gaspar, nadat hij een geut azijn had gedronken. Uw Andy is meerderjarig, laat hem zijn plan trekken. Jonge mensen weten toch alles beter dan wij.

SYLVIE: Wie geen kinderen heeft, kan er niet over mee praten. Zo is een moederhart: hoe meer ongeluk haar kinderen kennen, hoe meer zorgen ze heeft, en hoe liever ze hen ziet.

(Marleen op.)

MARLEEN: Goede morgen, madame Rosana. En madame Sylvie.

ROSANA: (Kijkt op haar polsuurwerk) Zijt ge hier nu pas, Marleen? Kwart na acht.

MARLEEN: Neen madame, 'k ben al van kwart voor acht bezig in de keuken.

ROSANA: Ge zult wat uitgericht hebben, zeker. 'k Heb een voorgevoel, dat we vandaag gasten krijgen. Zijn de kamers in orde?

MARLEEN: Op een en drie, heb ik de bedden verschoond.

ROSANA: En als we meer gasten krijgen?

SYLVIE: Dat zou moeten lukken! Twee weken dat we geen levende ziel zagen. En nu opeens, zouden wij gasten krijgen. Voor drie kamers nog wel.

ROSANA: Ge moet de dienstbode niet tegen mij opjagen, Sylvie!

SYLVIE: Dat doe ik niet. 't Is alleen een vaststelling.

ROSANA: Houdt die voor u, en spreek er over, als wij alleen zijn.

MARLEEN: Madame Rosana, ik zou u iets willen vragen.

ROSANA: Dat mag, maar geen geld hé. Ge wilt misschien kosteloos overwerken? Toegestaan.

MARLEEN: Ik heb lang gearzeld. Zoe iets vragen, is niet gemakkelijk. Maar 'k zie geen uitweg meer. En de tijd dringt.

ROSANA: 't Is bij u alleen niet, eh Sylvie? (wrijft met haar duim over haar vingers)

MARLEEN: Ge weet madame, dat mijn dochtertje Greetje heel ernstig ziek is.

ROSANA: Er zijn nog zieke kinderen. Zeven jaar is een moeilijke ouderdom. Maar de meesten overleven dat.

MARLEEN: Ik sta alleen met mijn zorg voor Greetje. Sinds mijn man drie jaar geleden gestorven is.

ROSANA: Hoort ge 't Sylvie: er is een mannenhand te kort.

MARLEEN: Ja, moest Geert nog leven, hij zou zijn handen van zijn lijf werken, om aan het nodige geld te geraken. Greetje heeft een gekomplikeerde, dure operatie nodig. Dat kan alleen in Leiden gebeuren. En de ziekenbond komt in de kosten niet tussen.

ROSANA: Ha, uw dochtertje moet geopereerd worden. Maar uw broer, die nog jong is, woont bij u in? Hij kan dat toch betalen.

MARLEEN: Valeer is werkloos. En doet het mogelijke. Hij houdt zoveel van Greetje.

ROSANA: Dat zal wel. Hoeveel gaat die operatie kosten?

MARLEEN: Honderdduizend, hondervijftig, of daar omtrent.

ROSANA: Oh, 't steekt hem op geen ajuinschil. De honderdduizenden vallen zomaar uit de lucht. Hé zuster?

SYLVIE: Lach niet! Ik vind zeker iets, voor mijn Andy.

ROSANA: Zoek dan ook maar voor Marleen, terwijl ge bezig zijt.

MARLEEN: Madame Rosana, ik had gedacht... 't Pension bracht altijd veel geld op.

ROSANA: De laatste jaren niet. Dat ziet ge ook genoeg.

MARLEEN: Indien ge mij, alstublieft, dat geld kondt lenen.
Als ik...

ROSANA: Wattle!

MARLEEN: Als ik een jaar, twee jaar, gratis kom werken, hebt ge die som ruimschoots terug.

ROSANA: En wie zal er die twee jaar uw bek, en die van uw dochtertje openhouden? Als zij nog leeft, tenminste. Valeer niet, met zijn dopke.

MARLEEN: Ik zou ondertussen tijd vinden, om naar andere middelen uit te zien.

ROSANA: Hoe lang is Greetje al ziek?

MARLEEN: Vijf maanden.

ROSANA: Dan hadt ge tijd genoeg, om naar hulp uit te kijken. Ge hebt wel lang gewacht.

MARLEEN: 't Is maar van verleden maand dat ik weet, dat het zo ernstig is. Indien de operatie niet spoedig gebeurt...

ROSANA: Marleen, ge zijt oud genoeg eh, om te weten, dat ieder mens zijn moeilijkheden heeft. En ge uw eigen plan moet trekken. Peinst ge, dat hier alles koek en honing is? Dat ik geen zorgen heb?

MARLEEN: Waar moet ik mij wenden, als gij mij niet helpt, madame Rosana?

ROSANA: Ha, ge weet al, dat ik u niet kan helpen.

MARLEEN: Als ge wilt, kunt ge wel.

ROSANA: Mijn geld, afin, het beetje spaarcenten dat ik heb, zit voor jaren vast. Ik kan het niet vrijmaken.

SYLVIE: Ook voor mijn zoon niet, Marleen. Wat zou mijn zuster voor een vreemde iets doen.

MARLEEN: Maar 'k wil er hard voor werken.

ROSANA: En als mijn kalandizie eens zo straf terug loopt, dat ik uw hulp niet meer nodig heb? Wie zal dan uw schuld aflossen? Neen, neen, bij mij krijgt ge geen frank. 't Is te riskant. Een mens moet soms egoïst zijn.

SYLVIE: Ze zegt zelfs niet, dat het haar spijt.

ROSANA: Omdat het mij verdekke niet spijt! Ieder voor zich zelf, als ge door 't leven wilt komen.

MARLEEN: Madama, ziet ge geen kans...

ROSANA: Neen! En ge moet er niet verder over zagen.

SYLVIE: Een onverbiddelijk mens zijt ge, Rosana. Soms twijfel ik er aan, of ge wel een hart hebt. Geen wonder, dat ge al zoveel jaren in ruzie leeft met uw buurman.

ROSANA: Ha met Moermans! Die loodgieter van niemendal! Een schurk. Moest ik hem met een glas water kunnen helpen, hij kreeg het niet.

SYLVIE: Die jongen heeft u niets misdaan.

ROSANA: Wat weet gij daar van. Indertijd vroeg hij duizenden franken teveel, om mijn badkamer te installeren.

SYLVIE: Het moest een badkamer met de grootste luxe zijn.

ROSANA: Natuurlijk. Omdat ze voor mij, en voor mij alleen bestemd was.

SYLVIE: Ja, ik of de gasten mogen er niet op.

ROSANA: Er staat een stortbad tussen de vier en de vijf. Daar mogen mijn klanten gratis gebruik van maken.

SYLVIE: 't Spreekt van zelf, gratis. 't Marcheert niet.

ROSANA: En toch zal Moermans het niet repareren. 'k Laat liever iemand van buiten Overdonk komen. Al was het uit de stad.

SYLVIE: Maar ge vraagt niemand.

ROSANA: Wilt ge eens zwijgen, Sylvie. Nu Marleen er bij is, moet ge dubbel voorzichtig zijn.

MARLEEN: Oh wees gerust, madame. Van alles wat ik hier hoor of zie, komt er geen woord op straat.

ROSANA: 't Is u geraden, of ge blijft geen uur meer in dienst. En ga nu maar rap naar de keuken. Daar is werk genoeg. Zorg er ook voor, dat de derde kamer in orde komt.

MARLEEN: Nu ge van een loodgieter gesproken hebt, madame.

De kraan van kamer vijf marcheert niet.

ROSANA: Hoe, dat hoor ik nu pas! Hoelang is dat al?

MARLEEN: Twee dagen.

ROSANA: Ge liet de gasten vertrekken, zonder mij iets te zeggen.

MARLEEN: Die moesten toch niet betalen, madame?

ROSANA: Wie dan wel? 't Is goed: omdat ge zo onoplettend waart, kunt ge zelf zorgen, dat die kraan gerepareerd wordt. Op UW kosten.

MARLEEN: Oh neen!

ROSANA: Allee, naar kamer vier nu.

MARLEEN: Die moet nog gekuist worden.

ROSANA: Daarvoor zijt ge hier. Hop, verdwij. En ga ergens elders aan de bel trekken, om centen te krijgen, voor uwen lastpost.

MARLEEN: Madame! Was het niet voor mijn arm Greetje, voor wie ik graag de lasten draag!... Oh! (rent af)

ROSANA: Ze is op haar tenen getrapt, geloof ik. Tegenwoordig moet een meesteres nogal wat door de vingers kunnen zien. De dienstboden hebben geen respect meer, voor wie hun mond open houdt. Niet dat.
(knipt met de vingers)

SYLVIE: Marleen werkt goed..

ROSANA: Ze wordt er voor betaald.

SYLVIE: Niet te vet.

ROSANA: Ze zal elders niet meer krijgen.

SYLVIE: Ge zijt harder dan een man, Rosana.

ROSANA: Ja, Ge zoudt nogal wat beleven, moest er hier een man aan 't hoofd staan. Ge kunt een man niet missen, zei Gaspar. En hij stak een kaars aan, voor de heilige Rita.

SYLVIE: 'k Heb het al gezegd, ge zult nooit aan een man geraken.

ROSANA: Vertel wat ge weet! Ik ZAL trouwen, Sylvie!

ROSANA: 'k Ga er serieus werk van maken, zie. Mijn voorkeur gaat naar een rijke weduwnaar. Zonder kinderen. En hij mag gerust enkele jaarkens ouder zijn dan ik.

SYLVIE: Dat zou een eerste prijs zijn. Ge kunt hem dan rap dood kittelen, en ge hebt zijn geld.

ROSANA: Dat is verdekke een goed gedacht.

SYLVIE: 'k Geef u niet de minste kans om te trouwen, Rosana.

ROSANA: Neen? Ik ga een man zoeken, en er een vinden. Al was het een Chinees!

(Chan wu Ly met valies buigend op)

CHAN WU LY: Wezen de hoog edele dames gegroet. Chan Wu Ly met welgemeende bedoelingen uw fraaie woonst betreden. Chan Wu Ly...

ROSANA: Manneke, we kopen geen papieren parasolkes of lampionnekens. Is 't daarmee dat ge leurt? Ge zijt aan 't verkeerde adres.

CHAN WU LY: Chan Wu Ly zoeken gezellige verblijfplaats. In pension Lenteberiesje.

SYLVIE: Hij komt als gast, Rosana!

ROSANA: Toch niet waar? Een klant! Ge wenst hier te verblijven, meneer?

CHAN: Als hoog edele dames willen dit toestaan.

ROSANA: Maar zeker, maar zeker. We zijn geen racisten.. 'k Dacht eerst dat ge een vervelende leurder waart.

CHAN: Chinese burger, er als leurder uit zien?

ROSANA: Dat niet. Maar 'k wil beduiden, dat er voor een verblijf hier, te betalen valt.

CHAN: Dat wij zullen met genoeg doen.

ROSANA: En op geen vermindering rekenen. Ook niet voor vreemdelingen. Want mijn pension is, bij wijze van spreken, volgeboekt.

CHAN: Toch nog zijn een bescheiden kamer vrij?

ROSANA: Ik vind wel iets voor u. Denkt meneer hier lang te verblijven?

CHAN: Hangen van alle omstandigheden af. Kan zowel twee dagen, als twee maanstanden zijn.

ROSANA: Allee, 'k zal om te beginnen u voor een maand inschrijven. Drijft ge handel, of ge zijt misschien aan de Chinese ambassade verbonden?

CHAN: (met buiging) Chan Wu Ly naar Europa gekomen, en Mandarijn zijn in eigen land. Kunnen zien aan knop op hoofddekseel. (alleen Mandarijnen mogen een knop op hun hoed dragen) Chan Wu Ly hebben veel, veel kina en zijde verkocht. En zijn van zin om groot overschot van dollars uit te geven.

SYLVIE: Rosana! 'k Geloof dat het een goudvis is!

ROSANA: Er zal hier wel wat van dat goud afgaan. Wees gerust. (neemt een boek en legt het op een tafel open) Wilt ge uw naam en adres opschrijven, meneer? (Chan schrijft in het boek. Rosana kijkt) Maar jongens, wat krabbels zijn dat! 't Zijn gelijk allemaal tekeningskens.

CHAN: Mandarijnenschrift, al duizenden jaren oud, edele dame. Veel ouder dan Europees. Mensen van hier, veel kunnen leren van Schrift van Kuan-Tse. Chinezen hebben encyclopedie, van meer dan 4000 delen.

SYLVIE: Dan is onze Winkler Prins daar maar een boreling-ske bij. Maar ge boft zo op uw China, meneer luwi.

CHAN: Chan Wu Ly, om edele dame te dienen.

SYLVIE: Ge hebt nochtans, in de moderne tijden, wel het meest van ONS geleerd.

ROSANA: Dat weet ik nog niet, Sylvie. De Chinezen hebben toch de gele verf uitgevonden. Ge moet ook uw burgerlijken stand opschrijven, meneer. Of misschien staat hij tussen uw krabbels?

CHAN: Chinese mandarijn hebben geen kinderen of mandarine. Geheel leven aan Kong-Fu-Tze gewijd zijn.

SYLVIE: Hij is te krijgen, Rosana! Ge moet nog niet te lang zoeken!

ROSANA: Dat ik met een Chinees zou trouwen, was ook maar om te lachen, Sylvie. Een rijke weduwnaar heb ik gezegd.

SYLVIE: 't Is waar. Maar als hij hier lang blijft, en het klikt niet, met wat ge anders wenst, kunt ge hem altijd in reserve houden.

ROSANA: We hebben in elk geval een gast, die er betaalkrachtig uit ziet. En 't zijn blieken die we moeten binnen krijgen. (gaat naar de deur, en roept!)
Marleen. Hier komen!
(Veldwachter op.)

VELDWACHTER: Elk 'n goe-goeien dag. (neemt zijn kepie af, en wist zijn zweet af) En 't is een warme dag. Ze spreken in de teevee van meer dan dertig graden. Voor één keer, gaan ze gelijk hebben.
(Marleen op)

ROSANA: Zet u, Gust. Of zijt ge haastig?

SYLVIE: Dat zou mij verwonderen.

VELDWACHTER: Hebt gij al een haastige sjam-sjampetter gezien? 'k Ben in enkele huizen geweest, Rosana. En 'k werd over overal wel, zeer wel ontvangen.

ROSANA: Dat geloof ik, zolang ge geen bevelschriften uitdeelt. En dat is toch niet de reden van uw bezoek?

VELDWACHTER: Neen neen. Eigenlijk kom ik hier een beetje, tegen de goesting van onze kommissaris.

SYLVIE: Allee, zulk een goeie vriend van u.

VELDWACHTER: Ik doe een on-onderzoek. Op eigen handje.

ROSANA: Daar zal wat van komen! Zijn er kiekens gestolen?

VELDWACHTER: Meer! 't Gaat om die geheimzinnige dief, uit den omtrek. Nog niet van gehoord?

CHAN: Werd er hier gestolen, in Overdonk?

VELDWACHTER: Niet rechtstreeks bij ons. Maar 't zal kerdsie komen. De dief schuift op. Eerst Zemmerzek, dan Marbeke. Nu Moerslage. En die kerel laat o-overal een briefje achter. Heel beleefd.

SYLVIE: 't Is het eerste woord dat wij er van horen. Eh Rosana?

VELDWACHTER: 't Staat nochtans al in de ga-zette.